

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 10.965 van 7 mei 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, op 29 februari 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat G. VAN CAUTEREN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. X, van Irakese nationaliteit, is het rijk binnengekomen op 9 juli 2007 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 juli 2007. Verzoekster vroeg om de bijstand van een tolk Sorani.
2. Op 16 juli 2007 werd verzoeksters dossier overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. Een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend op 16 juli 2007.
3. Verzoekster werd op 17 januari 2008 op het Commissariaat-generaal gehoord. Op 11 februari 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 13 februari 2008 aangetekend verzonden.

2. Exceptie van de verwerende partij.

1. In de nota werpt verwerende partij op dat verzoeker bewust gepoogd heeft de Belgische asielinstanties te misleiden door het indienen van een valse identiteitskaart zodat de vordering onontvankelijk is wegens ontstentenis van het vereiste rechtmatig belang.
2. Verzoekende partij voert in het verzoekschrift aan dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn bestreden beslissing niet aangeeft waarom haar identiteitskaart zou zijn vervalst zodat de verwerende partij haar ieder verweer ter zake ontnemt.
3. De Raad stelt vast dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van een vals/vervalst document om haar identiteit en afkomst te bewijzen. Hij wijst er echter op dat de verwerende partij verzoekster niet heeft geconfronteerd met de resultaten van het onderzoek betreffende haar identiteitskaart en aldus niet kon nagaan of er al dan niet een verschoningsgrond aanwezig was voor het indienen van een vals document. In de bestreden beslissing wordt zelfs uitdrukkelijk gesteld dat het gebruik van deze valse identiteitskaart “doet vermoeden dat (zij) bewust heeft gepoogd de Belgische autoriteiten te misleiden over (haar) identiteit”. De verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk in de verweernota de niet-ontvankelijkheid van de vordering opwerpen volgens het algemeen rechtsbeginsel ‘Fraus omnia corrumpit’ omwille van een vermoeden dat verzoekster gepoogd zou hebben de asielinstanties te misleiden.

De exceptie wordt verworpen.

3. Ten gronde.

1. In een enig middel, afgeleid uit artikel 1, A, 2 van het Verdrag van Genève en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoekster aan dat zij volledig voldoet aan de drie aangegeven gronden omdat zij vreest voor het Iraakse verzet vermits haar echtgenoot de wapens niet wil opnemen tegen de Amerikanen en sjiïeten. Verder stelt zij dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aangeeft waarom hij van oordeel is dat haar identiteitskaart vervalst is, wat zij ten stelligste ontkent, zij wel degelijk de situatie in haar stad kan schetsen en haar echtgenoot zich als Arabier en Baathist, en bij gebrek aan een familiaal netwerk, niet kan vestigen in Noord-Irak.
2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidair beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

3. Met betrekking tot het voorgelegde document, met name een “originele” identiteitskaart, stelt de Raad vast dat uit onderzoek blijkt dat het document “overeen (stemt) met deze die gangbaar waren van 1988 tot 1994”, dat “het niet mogelijk is dat een dergelijk document nog in 2007 werd afgeleverd” en “in 2007 (...) nieuwe documenten met UV-beveiliging in omloop (zijn)”. Het onderzoek stelt verder dat “in het onderzochte document (...) nog een oud wapenschild afgebeeld (staat) dat sinds 1992 veranderd werd door het nieuwe wapenschild” en “de “leges zegel” onderaan de foto (...) geen zegel (is)”. De Raad stelt vast dat de bevindingen van dit onderzoek van de Federale Politie van 21 januari 2008 noch in het verzoekschrift, noch ter zitting worden betwist, ondanks de bevindingen toegevoegd werden aan het administratief dossier dat verzoekster had kunnen inkijken. Het voorgelegde document is derhalve geen bewijs van verzoeksters identiteit en afkomst uit Jalawla.
4. Uit het gehoorverslag van verzoekster blijkt dat zij tijdens haar verklaringen vermeldt dat Koerden en Arabieren elkaar niet mochten doch op geen enkel moment kan zij concrete aanwijzingen geven over de gebeurtenissen in de stad tussen de verschillende bevolkingsgroepen. Zo blijkt uit het gehoorverslag (p. 3 – 4) dat verzoekster dienaangaande het volgende verklaarde: “ (...) *eerste periode na de val van SH: wat was de situatie in de stad: rustig, gevechten...? Er waren gevechten. Tussen wie waren die gevechten? Sunnieten sjiïeten; waren er ook gevechten in jullie wijk? Nee. Maar wel aanslagen op de wegen. Waren er aanslagen in de stad? Niet in Jalawla zelf, wel erbuiten.(...)in Jalawla zelf nooit? Nee. (...) In Jalawla zelf? Ik kan me niet herinneren dat er gevechten waren in Jalawla zelf maar wel buiten Jalawla. (...) waren er aanslagen of aanvallen op moskeeën in Jalawla? Nee. (...)sinds de val van het regime: problemen tussen die groepen? Sunnieten en sjiïeten hebben mekaar niet graag. Wat gebeurde er tussen sunnieten en sjiïeten? Bijv. veel mensen kregen dreigbrieven. Veel mensen werden gekidnapt. Omdat ze sunniet of sjiïet zijn. (...) gebeurde er dan iets? Nee, ik hoorde alleen in algemeen dat ze mekaar niet mochten*”. De Raad stelt echter vast dat dit niet in overeenstemming is met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Jalawla sprake is van spanningen en problemen tussen de verschillende aanwezige gemeenschappen, met name de Arabieren, de Koerden en de Turkmenen, waarbij het enkele keren tot een gewapend treffen is gekomen en waarbij verschillende gewelddadigheden werden gepleegd in de stad. Tevens blijkt uit de informatie gevoegd bij het dossier dat er in Jalawla verschillende bloedige aanslagen zijn geweest (“Tempers flare between Kurds and Turkomans” van 16 augustus 2004; As Kurds and Arab clashes surge, a third war is looming in Iraq” van 30 september 2006; “U.S. Trying to Identify Body Found in Iraq” 23 mei 2007, New York Times; “Jalawla blast shows not all Iraq’s suicide bombers are foreigners”, 6 augustus 2005; “Get ready to go to Iraq, 35.000 U.S. troops told”, 8 maart 2007) Zelfs van een huisvrouw die instond voor de opvoeding van haar zes kinderen kan verwacht worden dat zij minstens op de hoogte is van de spanningen en de problemen tussen de verschillende etnische gemeenschappen en dat zij weet heeft van de aanslagen in haar stad. Ook met betrekking tot het aantal verkiezingen, vooral gelet op het belang van deze verkiezingen en de aandacht die daaraan besteed werd in de pers, is het merkwaardig dat verzoekster daarover geen correcte informatie kan verstrekken. Gelet op het gebrek aan documenten waaruit haar afkomst uit Jalawla zou kunnen blijken en verzoeksters gebrek aan basisinformatie over de problemen tussen de verschillende in Jalawla wonende etnische groepen, en het gebrek aan kennis van de aanslagen in haar stad, besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt recent afkomstig te zijn van Jalawla. Vermits verzoeksters vervolgingsfeiten zich zouden afspelen in Jalawla en zij niet aannemelijk maakt vandaar afkomstig te zijn kan ook geen geloof worden gehecht aan de beweerde vluchtmotieven.

5. Zo verzoekster stelt dat zij niet in Irak kan blijven en zich niet kan vestigen in Noord-Irak, omwille van het lidmaatschap bij de Baath-partij van haar echtgenoot en omdat hij Arabier is, merkt de Raad op dat zij zelf in haar verzoekschrift, als verschoning dat zij niet op de hoogte was van zijn lidmaatschap bij deze partij, argumenteert dat hij nooit actief lid was. Dit blijkt overigens ook uit zijn verklaringen tijdens het verhoor (gehoorverslag, p. 7) waar haar echtgenoot stelde dat hij lid was van de Baath sinds 1981, dat “iedereen (...) erbij gaat” en dat hij uitdrukkelijk bevestigde dat hij nooit activiteiten had voor de partij. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij en haar familie omwille van het loutere lidmaatschap van haar echtgenoot zou worden vervolgd in Irak of Noord-Irak, vermits, zoals hij zelf beaamt in zijn gehoor, vele Irakezen aangesloten waren bij de Baath-partij. Voorts merkt de Raad op dat verzoekster blijkens haar verklaringen geregistreerd staat in Erbil, zij van Koerdische origine is en familie heeft in Erbil. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat uit de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot blijkt dat alle kinderen tussen 1993 en 2005 in Erbil geboren zijn. Gelet op deze vaststellingen kan worden aangenomen dat verzoekster en haar familie zich kunnen vestigen in Noord-Irak.
6. Verzoekster wijst verder nog naar het militair boekje van haar echtgenoot doch licht niet toe op welke wijze dit document kan bijdragen tot de vaststelling dat zij recent afkomstig zou zijn van Jalawla.
7. Uit wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en dat hij niet in aanmerking komt voor de toepassing van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 7 mei 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS.

M.-C. GOETHALS.